SA NE CUNOAŞTEM ŢARA

De peste o jumătate de veac, sufletul ţării tremură în coloanele de flacără şi cleştar ale „Universului". De azi înainte, ţara întreagă, frumoasă în imensitatea ei, va creşte vie în coloanele acestei rulade tinere a faimosului gorun, cum inspirat scria d. Stelian Popescu.

Nu ne cunoaştem ţara decât din geografie, atât cât am învăţat-o. Frumuseţile ei de basm, evocate de marii noştri scriitori, ne-au desfătat numai câteva clipe în chilia singurătăţii noastre sedentare, dar l'au făcut să ne crească aripile dorului de ducă. Călătoriile noastre s'au consumat, cu toată puterea nostalgiei neîmplinite, numai în imaginaţie.

Care dintre noi, cetindu-l pe Calistrat Hogoş, a pornit să colinde pe jos dragii lui munţi, ai Neamtului? Sau Bărăganul lui Odobescu şi Sandu Aldea, bălţile lui Panait Istrati, ori Dunărea şi delta lui Jean Bart? Ştiu că nu suntem un popor de călători. N'avem pasiunea drumeţiei. Veacuri întregi am avut Dunărea şi marea în faţă şi nu ne-am făcut corăbieri: au trebuit să călătorească până la noi năierii genovezi şi cei din cetatea lagunelor. Am avut drumuri largi de negoţ şi nu le-am umblat: ne-au sosit, de departe, marchitanii dela Lipsca şi Lemberg. Legaţi de pământ şi de pădure, în bătaia miilor de anotimpuri, locul nostru a rămas acelaş sub zarea îngustă.

Dar veacurile s'au schimbat şi zarea tuturora s'a lărgit cât hotarele mari ale ţării. Noi tot locului ne ţinem, vorba poetului, dar străinii, cu demonul călătoriei în sânge, îşi aşează corturile în locurile cele mai dragi şi scumpe nouă, ne pângăresc zăpada munţilor, ne otrăvesc ozonul pădurilor, ne tulbură cleştarul isvoarelor şi apele mării.

Pe noi nu ne interesează drumeţia, adică în termeni mai noi, turismul, întrucât este o funcţiune socială, angrenată într'un complex organism de stat sau întru cât poate deveni o sursă de venituri sau un mijloc de vechiculare economică.

Asta e treaba altora. Pe noi ne interesează mai mult întrucât este un sport, un sport complet, cel mai frumos şi mai tineresc dintre sporturi. Nu oricine poate practica sporturile grele din stadioane.

Se cere timp, muncă, antrenament metodic şi de cele mai multe ori, aptitudini speciale. Dar afară de cei bolnavi şi infirmi, toţi îşi pot cunoaşte ţara, călcând-o cu piciorul.

Şi apoi, plăcerea, fizică şi sufletească, pe care ţi-o oferă, întrece cu mult pe cea a stadioanelor. Ce plăcere poate fi mai mare, să-mi spună cineva, decât aceea pe care ţi-o oferă muntele bunăoară? E mai degrabă o plăcere pe care ţi-o cucereşti singur, pas cu pas şi palmă cu palmă. Ai în faţa ta ţi se pare, un vrăjmaş inabordabil, care te sfidează fluturându-şi crestele în văzduh. Bărbăţia din tine se răsvrăteşte în chiot. Un urcuş, o însănătoşire, un popas. Altul. Sub tine se cască abisuri. Stâncile te ameninţă. O nouă încordare. Şi alta... In sfârşit! Sus, pe culme, vecin cu vulturii şi stelele poţi să-ţi îmbeţi sufletul de înălţimi. Ce-ţi mai pasă, când ai la picioare goliatul de granit, iar în faţă zarea limpede şi largă? Efluvii noui de forţă şi virilitate biruitoare îţi invadează micimea. La o cură de alpinism aşi supune eu pe toţi intelectualii ăia timoraţi şi voinicoşii de cafenea. Dar să lăsăm deocamdată asta.

Istoria ţării e îngropată toată în pământul ei. Glasurile trecutului le auzi punând urechea la inima pământului, mai puternic şi mai vibrant decât la cronici. Nu e munte, pădure sau rău în ţara asta în care să nu pâlpâie flacăra unei amintiri istorice. Cunoaşte-ţi ţara şi vei cunoaşte istoria ei de totdeauna.

Un început practic şi fără mari greutăţi ar putea fi realizat prin înmulţirea excursiilor şcolare. Turismul în grupuri, mai mari sau mai mici, emulează, apropie suflete, închiagă prietenii indestructibile, instruieşte. O serie de măsuri oficiale ar putea fi luate în această privinţă, prin uşurarea mijloacelor de transport — eftenirea în primul rând — de adăpost, etc. Dar despre lucrurile acestea vom mai scrie. Tineret al ţării mele, smulge-te din oraşele îmbâcsite de fum şi din târgurile prăfuite, aleargă în aer şi soare. Vreau să te văd viu şi ager, — cete de sprinteni arcaşi — cântând cu frunţile'n lumină. E primăvară. Ţara te aşteaptă, mândră, plină de viaţă şi frumuseţi.

HORIA NIŢULESCU

U.C.B. sprijină sporturile nautice

Uzinele Comunale, în fruntea cărora se găseşte unul din pasionaţii şi iniţiatorii sportului nautic, a acordat în ultima vreme, numeroase autorizaţii, asociaţiilor sportive de canotaj şi yachting.

Astfel, s'au acordat pe malurile lacului Floreasca, al cărui aspect occidental, este demn de relevat, terenuri pentru a-şi construi cabane, „Asociaţiei magistraţilor şi avocaţilor", „Asociaţiei sportive a funcţionarilor comunali" şi „Clubului nautic al fabricii Ford Româna".

Dată fiind atenţiunea ce a început a se arătat acestui frumos şi instructiv sport, sperăm că rezultatele nu vor întârzia să se evidenţieze.

Apele şi sportul

In ziua când un popor îşi dă seama că sportul nu este un scop ci un mijloc, atunci el a realizat una din cele mai mari biruinţe.

Sportul la noi, a cunoscut grele momente. Le-a învins. A câştigat pot spune „bătălia cea mare". A rupt pojghiţa indiferenţei oficiale. A pătruns în puteri, şi a format „opinia" sa. Din ziua când un match de foot-ball, atrage câţiva spectatori pe cine ştie ce „maidan" până la Balcaniada zecilor de mii, într'o arenă dintre cele mai moderne, nu s'a scurs prea mult timp.

Dar în ziua când s'a deschis public listele contribuţiilor pentru procurarea unei Nave-Şcoală, ce va înlocui pe gloriosul „Mircea" până când îl vom vedea legănându-se mândru, va trece multe luni şi zile, pentrucă nu s'a realizat suma propusă de zece milioane, — din contribuţia publică totalizând azi cca. 5.000,000, — după un an de la deschiderea subscripţiei. Dece? Nu sunt bani? Nu! Altceva lipseşte. Lipseşte interesul public, acea înţelegere acel entuziasm ce asigură dinainte succesul unei cauze.

Puţini iubesc şi cunosc interesul nostru la mare.

Dar trebuie să fim înţelegători, să ne dăm seama că vina nu-i a celor mulţi. N'avem format un spirit marinăresc. Şi nu-l avem din mai multe cauze.

Nu-l avem pentrucă poporul nostru, popor de plugari muncitori, legaţi de glie, au privit marea ca o graniţă a ţării lor.

Râurile noastre nu făceau decât să care rudimentar trunchiurile mândrilor noştri arbori la vale, la mare.

Averi imense intrau în mâinile străinilor.

Pământul ţării noastre, bogat şi darnic, răsplăteşte din belşug. Românul n'a simţit nevoia să plece să-şi caute aiurea norocul şi hrana. Le avea la picioarele sale.

Negustor numai la nevoie, puternic strâns de pământ, n'a fost mânat de doruri de aventuri, să răscolească mările.

De aceea în timp ce alte popoare au ajuns la o minunată desvoltare a flotelor lor, noi cunoaştem încă greutăţile începutului.

Recunoscând acest fapt, explicăm numai în parte puţinul interes nutrit pentru mare. Să căutăm remedii. Să desvoltăm interesul pentru mare şi apele noastre. Să învăţăm pe ceilalţi s'o iubească, s'o caute, şi numai când se va stabili acea aderenţă între suflet şi apă, atunci o vor înţelege şi-şi vor da seama ce departe au stat de ea, cât de puţin au făcut pentru ea şi cât de vinovaţi sunt...

Trebuie să unim plăcutul cu utilul.

Sportului nautic îi revine această dificilă sarcină.

In ziua când marea şi apele noastre, vor ajunge arenă de sport, când vor fi brăzdată în lung şi în lat, când vei simţi că ea oferă mai mult decât un „weeck-end" când porneşti voinicesc, să infrunţi, te lupţi s'o cucereşti, zi de zi, dar mai ales noapte de noapte, — minunatele nopţi pe mare — din taina sufletului ei agitat, atunci, abia atunci, sportul tău te răsplăteşte.

Toţi cei ce au cunoscut-o, cei cărora le-a intrat în sânge, cei cari simt încă gustul amar al mării, n'o pot uita.

Niciodată nu vei auzi pe cineva vorbind cu mai amară nostalgie de fosta lui meserie, decât pe un marinar.

Nimănui nu-i vor luci mai aprig ochii, decât ai unui marinar, dar marea te face mândru, gelos pe comorile ce i le descoperi. In imensitatea ei devii tăcut şi niciodată un marinar nu va fi un bun vorbitor. El nu va încerca să te convingă. Din păcate, trebuie ca singur s'o simţi. Dar singur, numai din dragostea sportului cam greu te încumeţi pe mare.

Marea te înspăimântă la început, te cere un om întreg.

Toţi oamenii mării, oriunde s'ar găsi formează o imensă familie, în care ca să intri, nu e prea uşor, dar din care e imposibil să ieşi.

Gh. GHEZZO

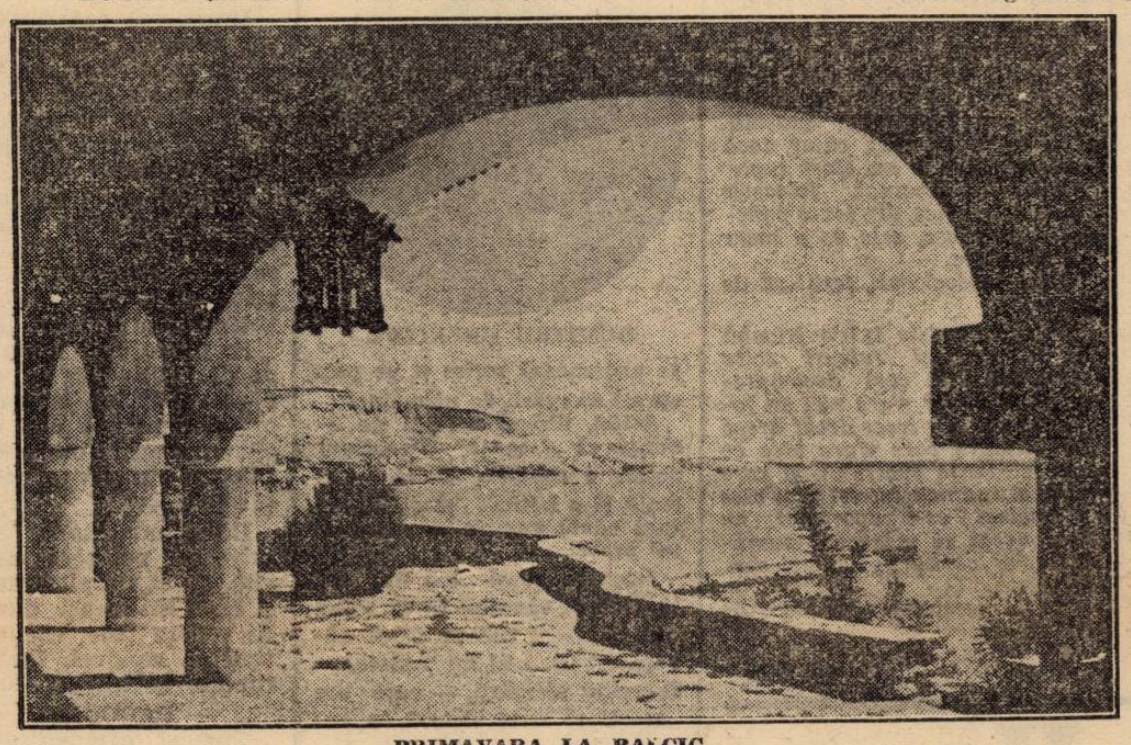

PRIMAVARA LA BALCIC

SCRIMĂ

Concursul de spadă pentru placheta HENRY PIPART

Aseară s'a disputat în sala de arme a Cercului Bucureştean, concursul de spadă pentru placheta profesor Henry Pipart.

Insemnătatea acestei plachete, pentru escrimeri, este foarte mare, deoarece contează printre trofeele cele mai de seamă în acest domeniu.

Această plachetă a fost oferită defunctului profesor Henry Pipart, de Cercul Militar, cu ocazia sărbătoririi sale la 33 ani de carieră. Inzestrat cu calităţi excepţionale, prof. Pipart a încercat cu deplin succes, să iniţieze şi pe ruşii în sportul care îl subjugase.

Placheta a fost oferită de însăşi profesorul Pipart, prin testament, elevului său care va câştiga ambele dispute doi ani consecutivi sau trei alternativ.

In 1937, aceasta a fost cucerită de d. Robert Fournaraki, anul acesta, ea revenind d-lui Lt. Marin Popescu.

Suntem bucuroşi că acest concurs se va ţine şi în 1939, oferindu-ne ocazia de a admira măiestria asalturilor de sabie şi spadă „gen. Pipart".

La concursul de spadă de aseară, a asistat o numeroasă şi selectă asistenţă. Direcţia de luptă a avut-o d. C. A. Rosetti, iar secretar al luptei, d. C. Cicu.

Au participat d-nii:

1) Robert Fournaraki; 2) Radu Brănescu; 3) Lt. Dobre M.; 4) Slt. Popescu M.

Primul asalt, a fost ţinut Sâmbătă 19 crt., între d-nii: R. Fournaraki şi Radu Brănescu, câştigat de primul.

In urma asalturilor la spadă s'au clasat:

1. Slt. MARIN POPESCU, 2 victori, 5 tuşe;
2. Lt. *Marin Dobre*, 2 victorii, 7 tuşe;
3. Robert Furmaraki, 1 victorie, 8 tuşe;
4. Radu Brănescu, 0 victorie, 9 tuşe.

Atât la concursul de sabie, cât şi la cel de spadă s'au dat trăgătorilor în ordinea clasificării, puncte după cum urmează: primul clasat 10 puncte, al doilea clasat 8 puncte, al treilea 6, al patrulea 5, al cincilea 4, al şaselea 3 puncte, al şaptelea 2 puncte şi al optulea 1 punct.

La concursul de sabie, fiind înscrişi 5 trăgători, au obţinut punctele astfel:

Slt. Popescu M., 10 puncte;
Lt. Dobre M., 8 puncte;
D. Robert Fournaraki 6 p-te;
Comandor Baraniak 5 p-te;
Slt. Ludu Viorel 4 puncte.

La concursul de spadă fiind înscrişi 4 trăgători, s'au dat punctele după cum prevede regulamentul.

La acest al doilea concurs, pentru placheta profesor H. Pipart, au fost de faţă şi d-nii căp. I. Popescu şi Lt. T. Liga, foşti elevi ai defunctului H. Pipart profesori de scrimă ai „Cercului Militar" şi „Cercului Bucureştean".

Totalizându-se punctele trăgătorilor obţinute la ambele concursuri, s'a obţinut următorul clasament:

1. Slt. MARIN POPESCU (Cercul Militar), 20 puncte;
2. Lt. Marin Dobre (Cercul Militar), 16 puncte;
3. Robert Fournaraki (C.B.), 12 puncte;
4. Radu Brăescu (C.B.), 5 puncte;
5. C-dor Baraniak (Cercul Militar), 5 puncte.

Cu multă bucurie, constatăm că şi la noi a început să se învioreze sportul scrimei, astfel că, Sâmbătă 26 Martie a. c., va avea loc la orele 19, tot în sala de arme a Cercului Bucureştean, concursul de spadă pe echipe, pentru cupa oferită de d. Neagu Boerescu.

Această cupă se află în posesia salei de arme „Scarlat Atanasiu", din anul 1936. In 1937, concursul nu s'a ţinut, deoarece la data fixată pentru disputare, nu s'a prezentat decât o singură echipă, aceea a susnumitei săli.

Anul acesta, credem că trăgătorii sălii „S. Atanasiu" vor trebui să depună eforturi pentru menţinerea trofeului.

Adunarea generală a „Sky-Clubului Bucureşti"

Sky Club Bucureşti aduce la cunoştinţă pe această cale, că în conformitate cu statutele, adunarea generală va avea loc Duminică 10 IV ora 10. la sediul clubului din Str. Luterană 1.

Ordinea de zi cuprinde:
Raportul moral de activitate;
Raportul cenzorilor;
Descărcarea comitetului;
Alegerea noului comitet;
Aprobarea Bugetului pe 1938;
Diverse.
Programul de activitate;